

„Tak ako to ide?“ spýtala sa Amy mamy, keď nadišlo ráno.

V pozadí Nicky počula rádio v dcérinom dome a cinkanie príborov či tanierov.

„Naozaj dobre, vďaka,“ odpovedala. Hoci v skutočnosti... Jednoducho to nebola pravda. Podarilo sa im chodbu natrieť ďalšou vrstvou farby, ale tapety ešte stále miestami tvrdohlavo presvitali.

Včera sa Nicky pustila do odstraňovania tvrdohlavého machu z terasy pomocou škrabky. Bola to uspokojivá práca, ale zabrala jej vyše dvoch hodín.

Ešte potrebovali niekoho, kto by vybrúsil podlahu v jedálni, a niekoho, kto by vytlačil a zalaminoval nové jedálne lístky, ktoré vytvorili s políčkami pre vegetariánske a vegánske jedlá, ako aj s políčkami pre tých, ktorí majú špeciálnu diétu, aby si mohli vyžiadať vybrané raňajky.

Ďalej potrebovali šikovného maliara, ktorý by vymaľoval steny v jedálni a na chodbe na poschodí.

Potrebovali nakúpiť doplnky a možno vymeniť niektoré z chatrnejších stoličiek. Nicky dúfala, že ostatní sa budú môcť

venovať samotným dokončovacím prácam a doladovaniu celého projektu. Ako to už bolo zvykom, včera večer po návrate z nákupu pracovali s Robertom až do polnoci. Hovorila (napoly po anglicky, napoly pantomímou) aj s miestnym pekárom a dúfala, že aspoň niečo vyriešila, čo sa týka croissantov pre hostí. O ôsmej ráno však pekár priniesol škatuľu s dvadsiatimi úplne inými kúskami pečiva, a ona si uvedomila, že zjavne vôbec nepochopil, čo chcela. Bola v koncoch. Nemalo však zmysel robiť dcére starosti, s malou dcérkou Rose toho mala dosť.

„Podarilo sa ti všetko vybaviť?“

Nicky počula, ako sa leje voda, keď si Amy robila čaj. Pociťovala výčitky svedomia, že sa tam nezastavila, ako to zvyčajne robila vždy po práci. „Áno, áno. Všetko skvelé,“ odpovedala. „Ale ako sa máš ty? Ako sa má moja obľúbená malá vnučka?“

„Tvoja jediná vnučka.“

„Veru tak.“

„Nuž,“ povedala Amy s istotou, „tá spinká. Mala si vidieť, v akom stave bola dnes ráno jej postieľka.“

„V akom?“

„Povedzme, že došlo k incidentu.“

„Božemôj.“

„Áno. Hnedý kód. Vlastne bolo veľa, veľa vecí hnedých...“

„Ach, láska. Pozri, zvládaš to dobre? Ja môžem vždy...“

„Nie, mami, bola to len plienka, nie naozajstná kríza,“ upokojovala ju Amy. „Okrem toho ma baví rozprávať všetkým kamarátkam, že moja mama je teraz slávna televízna hviezda.“

„Čo si?!“ Nicky cítila, ako sa jej červená tvár. „Vážne?“

„Ale nie. No možno trochu. Som na teba naozaj hrdá, mami.“

„To fakt?“

„Áno!“ Amy sa hlasno napila čaju. „Si v teréne, naplno žiješ a robíš niečo fantastické.“

Nicky pocítila nával úzkosti. „Nie je to fantastické... Je to...“ Chcela dcére povedať, že nejde všetko podľa plánu, že sa obáva, že všetko pokazí, a to v celoštátnej televízii. No prehltna tie slová a dodala: „V každom prípade som rada, že sa ti darí zvládnuť návrat Willa do práce.“

„Žartuješ? Teraz je to oveľa jednoduchšie, keď sme tu len my dievčatá.“ Amy sa zasmiala. „Will k tomu prispieval len tým, že večne stál pred zásuvkou alebo skriňou, ktorú som sa snažila otvoriť, a pýtal sa, či nepotrebujem pomôcť.“

Aj Nicky sa zasmiala. Amy ju vždy dokázala nejako rozveseliť. „To znie presne ako tvoj otec.“ Nastalo ticho, keď si obe priznali svoju stratu. „Aj tak je to s malým bábom ťažká práca. Tak mi daj vedieť. Môžem sa ľahko vrátiť, ak budeš potrebovať...“

„Ani náhodou, mami“ povedala Amy rozhodne. „Choď do bývať svet.“

„Hm. DOBRE.“

„To som chcela počuť!“

Keď Nicky ukončila hovor, pocítila pocit hrdosti na to, ako ľahko sa Amy vyrovnáva s materstvom. Tehotenstvo bolo neplánované, Will práve nastúpil do prvej práce a dcéra práve ukončila učiteľskú atestáciu. Ale nejakو sa im to podarilo a Rose už priniesla do rodiny toľko šťastia.

Ešte stále však bolo pre Nicky trochu nepríjemné pomyslenie, že je v štyridsiatich deviatich rokoch babičkou. Jenny jej to vždy s chuťou pripomínala. Ale byť mladou babičkou aspoň znamená, že bude mať roky na to, aby Rose pomáhala a sledovala, ako rastie a dospieva.

Sadla si na posteľ a pozrela sa na seba do zrkadla. Ryšavé vlasy jej jemne padali okolo tváre a pokožka vyzerala vo svetle, ktoré jemne presvitalo cez závesy, takmer žiarivo. Nevyzerala ako niekoho babička. Aspoň si to o sebe myslela.

O chvíľu si pôjde dolu dať raňajky a začne sa ďalší rušný deň. Spolu s Robertom sa jej podarilo zohnať niekoľko jeho priateľov, aby im pomohli s prácou. Dúfala, že sa im podarí urobiť ešte nejaké úpravy, kým sa Ryan a štáb na budúci týždeň opäť objavia.

Rozhodla sa, že pri prvotnej rekonštrukcii sa sústreďí najmä na jedáleň. Bola to akoby prázdna paleta, ktorá len čakala na oživenie. Kde sa dalo, osviežili nátery, ale spálne mohli zatiaľ zostať takmer v pôvodnom stave: oživila by ich nová posteľná bielizeň, možno nové záclony. Ak by po hĺbkovom čistení pridal niekoľko milých doplnkov, na uvítací podnos výber čajov a kávy a vázy s čerstvou levanduľou pri príchode, urobili by pekný dojem.

„Potrebujeme len niečo, čo dodá ten wow efekt,“ povedala Robertovi, pričom znela ako Jenny viac, než jej bolo príjemné. „Niečo, z čoho by si mohli urobiť poriadnu fotku ‚pred‘ a ‚po‘. Z tej jedálne by sme mohli urobiť naozaj veľkolepú miestnosť.“

Vzala do ruky telefón a začala surfovať na sociálnych sieťach: nič nové. A e-maily: niečo z banky, pár spamov, správa od Chloe (zvyčajne komunikatívnejšej z jej dvoch dcér), v ktorej sa ospravedlňovala, že zmeškala hovor, a sľúbila, že zavolá neskôr. A správa od Jenny, ktorej nadpis znel: NEPANIKÁR.

Doriti, zahrešila v duchu Nicky a klikla na predmet správy.

Rýchle upozornenie. Práve som sa dozvedela, že rozvrh sa opäť zmenil. Filmový štáb má prísť zajtra. Len informujem. Nepodliehaj panike: nečakajú, že uvidia finálnu prácu. Len niekoľko záberov z prebiehajúcich prác. S pozdravom, Jenny.

„Nie, nie, nie, nie, nie!“ povedala si Nicky. Vedela, že s Robertom sú pozadu, ale mysleli si, že majú ešte niekoľko dní, počas ktorých môžu všetko dohnať, než príde prechodná epizóda *Ako*